

[Peul Hansen (Kahundborg).]

var usikre. Endelig blev der spurgt, om man anså det for rigtigt eller ikke rigtigt, at Vesttyskland bliver medlem af Atlantpagten. Hertil svarede 40 pct., at de anså det for rigtigt, og 21 pct., at de ikke anså det for rigtigt; der var 39 pct. usikre ved dette spørgsmål.

Uanset den vægt, man iøvrigt vil tillægge en gallupundersøgelse — og jeg hører ikke til dem, der tillægger den den allerstørste vægt — synes jeg, at de skiftende svar på spørgsmål, der i realiteten er de samme, omend forskelligt formuleret, taler stærkt imod at sende Parisaftalerne ud til folkeafstemning. Også de peger hen imod, at det er folketingset, der må tage det ansvar, vi også som folkevalgt forsamlings har fået pålagt.

I denne forbindelse vil jeg også gerne tilbagevise den betragtning, at vælgerne ikke ved det seneste folketingsvalg havde lejlighed til at tage stilling til det, der er kernen i det spørgsmål, vi behandler. Som nævnt har spørgsmålet foreligget siden 1951, og jeg kan i hvert fald med sikkerhed sige, at ingen af de vælgere, der stemte på socialdemokratiet ved det sidste valg, havde grund til at tro, at vi ville tage en anden stilling end den, vi tager i dag.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale vedtagelsen af det af den højtærede stats- og udenrigsminister fremsatte forslag til folketingsbeslutning og anbefale, at man forkaster forslagene om folkeafstemning.

Thorkil Kristensen: Under folketingsdebatten den 19. oktober i fjor, hvor det her foreliggende spørgsmål var genstand for en foreløbig behandling, gjorde jeg udførligt rede for de synspunkter, vi i venstre anlægger på de foreliggende spørgsmål og deres forskellige sider. De synspunkter, vi i venstre havde dengang, har vi også nu. Der er derfor ingen grund til, at jeg i dag gentager, hvad der blev sagt i oktober. Jeg henviser til mine udtalelser ved den lejlighed. Dette kan jeg gøre så meget lettere, som der jo ikke i det halve år, der er gået siden debatten den 19. oktober, er sket ting, der efter vor bedømmelse giver anledning til at tage en anden stilling, end vi tog dengang. Ved møderne i NATO-rådet kort efter folketingsdebatten her blev Parisaftalerne

gennemført på den måde, som vi forudsatte, da vi gav den højtærede udenrigsminister bemyndigelse til at deltage i disse forhandlinger.

Den internationale udvikling i det siden da forløbne halve år har ikke efter vor mening forandret situationen i den europæiske politik på en sådan måde, at der er grund til at tage en anden stilling, end vi tog i oktober, til de spørgsmål, der vedrører Vesttysklands fremtidige stilling. Den spænding mellem øst og vest, som har præget de sidste års internationale politik, er ikke blevet mindre siden oktober i fjor. Der er ikke efter vor bedømmelse sket noget, som i væsentlig grad har ændret det billede, som dengang tegnede sig af forholdet mellem de to store blokke, hvori desværre en stor del af verden efterhånden er blevet opdelt.

Udsigterne for en tysk genforening under betryggende forhold er heller ikke blevet anderledes, end de var i oktober. Vi måtte dengang skønne, at udsigterne til en sådan genforening var præget af en meget uvis fremtid, efter at Berlinkonferencen i februar 1954 var endt efter lange drøftelser, uden at man var kommet ud af stedet med hensyn til selve det tyske spørgsmål. Der er heller ikke siden oktober i fjor sket noget som helst, der giver grund til at tro, at mulighederne for en snarlig og betryggende løsning af dette store spørgsmål skulle være rykket nærmere. Vi må derfor, ligesom vi gjorde det sidste efterår, regne med, at i den fremtid, vi foreløbig kan overskue, er Tysklands deling en realitet, og den betydelige militære styrke, som står og stod i Østtyskland, er også stadig en realitet, og både af den grund og af almindelige politiske grunde må vi ligesom i oktober finde det naturligt, at Vesttyskland nu kommer til at leve en stats normale liv med de deraf følgende konsekvenser, også med hensyn til forsvar.

Man kan jo her anstille både militære og politiske betragtninger, og jeg har kun ganske lidt i dag at føje til det, jeg sagde i sin tid. Man har talt meget i de sidste måneder om, at udviklingen af atomvåbnene på radikal måde vil ændre vurderingen af de militære problemer. Jeg tror, der er grund til, at man ikke udtaler sig for kategorisk om disse ting, før de er nærmere undersøgt. Jeg hilser med tilfredshed, at der nu er ned-